

จดหมายฉบับสุดท้ายของครูโบราณ

62 ปี ครูโบราณ เจอกันก่อนวันตาย
วันที่ 8-16 พฤษภาคม พ.ศ. 2569
(แต่ละคนละกลุ่มเลือกวันกันเอาเอง)
นักที่สวนจันทร์ อ.เมือง จ.ปทุมธานี

สวนจันทร์ เรือนแรมรอน สีสวรรค์

ให้ Google maps พามาถึงแน่ๆ
(แม้หลงหรือแก้งหลง มันก็จะพามาจนถึง)

ศิษยานุศิษย์ที่รักทั้งหลาย

ตอนอายุ 50 ปี ครูเชิญทำบุญวางวาย เตรียมตัวตาย
ตายก่อนตาย เพื่อประกาศบริจาคร่างกายสิ่งทั้งหมดยกเว้นชีวิต
ก่อตั้ง “มูลนิธิสีสวรรค์” มีผู้มาร่วมทำบุญด้วยราว 10 คน
(บจก.สนพ.สีสวรรค์ กับครอบครัวลูกๆ : วารุณี เอกะกุล)
อีก 3 ปีต่อมา “นักกันวันรักษ์ป่า” หลังมูลนิธิสีสวรรค์ได้รับ
ใบอนุญาตจากทางราชการแล้ว ที่ “ลำสาละย ภูมิสถาน
บ้านปู่ของครู” มีผู้ไปร่วมรักษ์ป่าราว 20 คน และล่าสุด
ตอนอายุ 60 ปี มีศิษยานุศิษย์นักกันมาไหว้ครู ประปราย
4-5 คนบ้าง 2-3 คนบ้าง คนเดียวบ้าง ทั้งปีราว 30 คน
สำหรับครูถือว่าผู้มาเป็นตัวแทนของศิษยานุศิษย์ทั้งปวง

แค่ถ้ามองจากความจริง หลานๆ และญาติมิตรนับร้อย ลูกศิษย์ (ท่ากฤษณา, ตากฟ้า, เพื่อนพัฒน์, ราชโอรส, ไตรสิกขา) ก็นับพัน อนุศิษย์เนืองกันก็คงหมื่น มีมาเท่านี้ ถือว่า **“น้อยเต็มที”** ที่ทุกคนควรจะหาเหตุผลกันเอาเอง ส่วนครูไม่เคยตำหนิใคร มีแต่หวังใญ่ว่าคงจะลำบาก

ครูก่อตั้ง **“มูลนิธิสื่อตะวัน”** ขึ้นมา นับเนื่องวันวางวาย เตรียมตัวตาย ตายก่อนตาย คู่กับ **“หนังสือเล่มสุดท้าย สารสำคัญการมีชีวิต”** ที่แท้ครูแค่คิดเหลืออะไรไว้ให้ คนรุ่นหลังได้จดจำ (เป็นตำนาน) บ้างเท่านั้น หลังจาก ครูตายไปจริงๆ ก็แล้วแต่อนุชนคนรุ่นหลังจะว่ากันไป คนตายแล้วก็คือตาย **ต่อให้เป็นตำนาน ไม่เกินร้อยปีพันปี ก็ไม่มีใครจำอีก** (มีคนอื่นใหม่ๆ ให้เขาต้องจำจนล้นสมอง)

ดังนั้น **ตอนยังไม่ตายนี้แหละ** ที่ครูหวังเป็นธรรมดา เช่น **“ที่ดิน 22 งาน ที่ครูคืนให้ป่า”** แล้ว **“ให้ป่ากับคน อยู่ปนกันไป 9 งานแรก”** นั้น ทำไม ? ครูจะไม่หวังได้ เห็นว่าใครมาอยู่ทำกิน มาสร้างครอบครั้ว มาสืบลูกหลาน บนที่ดิน 9 งาน (มรดกปู่ไปรยยานาคี) ที่ครูให้ไว้วันนั้นคร้ ถ้า 9 คนแรก คือหลานๆ ญาติมิตรศิษยานุศิษย์ก็จะดี

หากไม่ถูก **“มารคลใจ”** ให้ไขว้เขวสับสน หลานา
น้ำลุงปู้ตาแอแล คิชยานุศิษย์ครูโบราณ (อาจารย์ผู้น้อง
อาจารย์มหาอำนาจ) ทุกคน ควรจะคิดได้ หรือได้คิดว่า
ถ้า 9 งานนั้น มีแต่คนอื่นเข้ามาอยู่ แม้ครูยอมไม่ปิดกัน
แต่มันจะน่าเศร้าแค่ไหน? สะท้อนว่าหลานๆ คิชยานุศิษย์
และญาติมิตรพากันตัดขาดครูอย่างน่าหดหู่เพียงใด?

อย่าไปกลัวสิ่งที่ยังไม่เกิด แค่ว่าแต่ละคนมีใจประเสริฐ
กตัญญูกตเวที แสดงความเคารพรักครูอาจารย์ ให้ครูได้
เห็นก่อนตายว่า หลานๆ และคิชยานุศิษย์ ล้วนอยากมา
อยู่ดูแลครูอาจารย์ กายไม่ต้อง แค่ว่าใจ ให้ครูอาจารย์
ได้ตายตาหลับ ภายใน 10 ปี ที่ครูหวังไว้ มีคิชยานุศิษย์
และหลานๆ ผ่านเกณฑ์ง่าย ๆ ได้ นับร้อยนับพันคน

อย่ากังวลไปก่อน ว่า **“คนอยากได้เยอะ ที่ดินน้อย”**
คงจะยื้อแย่งกัน มันไม่เกิดแน่ แค่ว่าแต่ละคนมีใจประเสริฐ
หรือแค่ฟังคำครู **“ถ้าผ่านเกณฑ์หลายคน ให้คนจำเป็น
หรือสมควรที่สุดก่อน”** มุณินิธิลือตะวัน มีกฎหมายบังคับ
มีคณะกรรมการกำกับ ที่จะ เป็นผู้ชี้ขาดให้ทุกคนยอมรับได้
รอคอยได้ เสียสละให้คนจำเป็นหรือสมควรที่สุดก่อนได้

ควรคิดแต่ทางสร้างสรรค์ไว้ เช่นว่า **“เมื่อที่ดินน้อย คนอยากได้เยอะ เราก็แค่หามาเพิ่ม”** ครูพูดมาแต่ต้นว่า **“ถ้ามีที่ดินร้อยไร่ มีเงินสักร้อยล้าน ทันท่อนวันครุฑตาย มูลนิธิสื่อตะวันออกที่ถูกต้องตามกฎหมาย ก็จะไม่เป็นหมัน”** **ที่ดิน 100 ไร่** ให้เป็นป่า 80 ไร่ แบ่งให้คนอยู่ปนได้ 20 ไร่ 20-80 คน:ครอบครัว (1 งาน - 1 ไร่/1 คน) ถ้ามี 1,000 ไร่ 800 ไร่ ให้เป็นป่า 200 ไร่ ให้คนอยู่ 200-800 คน:ครอบครัว ที่ดินก็อาจเกินคนผ่านเกณฑ์ (มีที่ดินเหลือรอคนมาอยู่), **เงิน 100 ล้าน** เพื่อใช้บริหาร แม้ไม่จำเป็นต้องส่งเคราะห์ใคร ทุกคนที่เข้ามาอยู่อาศัย ต้องพึ่งพาตัวเอง แต่สาธารณูปโภค (ถนนไฟฟ้าประปา) ก็ต้องมี ไม่เรียกว่า “ภาระ” แค่ความจำเป็นพื้นฐาน

และ**ควรเห็น** ว่า **“แนวคิดครูนี้ คิงามจริงที่สุดในโลก แม้ดูใหญ่และยาก แต่วิธีที่ครูพาทำ มันก็เล็กและง่าย”** **แง่การพัฒนา** คือ**การชวนกันพึ่งพาตัวเอง** ไม่รอรัฐบาล **แง่การกุศล** คือ**ยอดกุศลในทุกศาสนา** เพราะ**การให้ป่า** ให้ธรรมชาติ เป็น**ปรมัตถทาน** (ให้สรรพสิ่งแก่สรรพสัตว์) และ เป็น**นิจทาน** (ให้อยู่ทุก เวลามาที่ตลอดปีตลอดไป)

ผ่าน**มาเกิน 10 ปี** ครูคงสื่อสารได้ไม่ดี ส่วนหลานๆ และศิษยานุศิษย์ก็คงตีความผิดไปตามความคิดที่คับแคบ หรือถูกกระแสสังคมพัดพา **บัดนี้ ไม่ควรมีอะไรให้ของคาอีกแล้ว** นอกจาก **“เลือกตัดขาดครู”** เห็นกตัญญูกตเวทิต เป็นภาระเกินไปในชีวิต ขอใช้สิทธิ์เป็นคนที่ไม่สนคำสอน ในทางศาสนา ทั้งที่ตัวเองเคยบวชเรียนมา ถ้าแบบนั้น กันจริงๆ ครูจะไปว่าอะไรได้ นอกจากสลคหคหู่หัวใจ ไปตามเรื่อง ซึ่งคงไม่ขนาดนั้นกระมัง? คงจะร่วมกุศล **“คนสำคัญมูลนิธิสืบทอดวัน”** กับครูได้ เพราะมันง่าย ๆ เงินก็ไม่ต้องเกิน **“วันละบาท ปีละ 365 บาท”** งาน (สิ่งที่ควรทำ) ก็แค่ **“สวดภาวนาวัน”** ชวนกันไป เทียวชมธรรมชาติ นอนเต็มปีละครั้ง ถ้าไม่ถนัดจริงๆ ก็แค่เช่ารีสอร์ท เอาตามทีตัวและครอบครัวชื่นชอบ

ชีวิตครูอยู่มาถึงปีนี้ก็เกินคาดเกินคัมแล้ว แค่นี้ก็ผ่านไป ปีเดียว ครูปางตายถึง 3 คน ถ้าต้องตายไป แบบยังไม่รู้ว่า บนที่คินปุ้ไปรยยานาคี ที่ครูสละไว้ให้ มีใครบ้างเข้ามาอยู่ ทำกินไปจนถึงลูกหลาน และร้อยไร่ร้อยล้าน ก็ยังไม่ถึงไหน แค่นี้ 10 ไร่ ก็ยังไม่มาเพิ่ม ย่อมตายตาไม่หลับ

เลิกคิดได้แล้ว ว่า “อาจารย์ทำการณ์ใหญ่เกินตัวไป”
หรือ “มันคงไม่สำเร็จหรอก” เพราะ**ปรมัตถ์สัจธรรม**แท้
ไม่มีใหญ่ไม่มีเล็ก และ**บัณฑิตจริง** จะไม่มัวคิดว่า สำเร็จ
หรือไม่สำเร็จ จะคิดแค่**ว่า ควรทำก็ทำ** (ถึงแม้ไม่สำเร็จ)
ไม่ควรทำก็อย่าทำ (ถึงแม้จะได้รับผลตอบแทนมากมาย)
ครูไม่ได้ดีไปกว่าใครดอก แต่ทั้งชีวิต ครูเลือกดำเนินชีวิต
ตามอย่าง**บัณฑิต** ตามรอยพระอรหันต์ เท่าที่จะทำได้

หลานๆ และศิษยานุศิษย์ก็ควรคิดเฉพาะส่วนตัวเอง ว่า
สิ่งที่ครูชวนนั้น มันเกินความสามารถตรงไหน? มันทำให้
ตนเดือดร้อนอะไร? “วันละบาท หรือปีละ 365 บาท”
น้อยกว่าค่าเห่าหมูหรือ หวยลือตเตอร์ ที่หลายคนก็กล้าเสีย
แทบทุกเดือนอยู่แล้ว มีใช่หรือ? แคลดละอบายมุขเช่นนั้น
ลงบ้างสักนิดหน่อย **เอามาร่วมกุศลกับครู** สร้างโลกใหม่ไว้
ให้ลูกหลาน และพ่อแม่แก่สรรพสัตว์ สร้างคุณสมบัติตัวเอง
เอาไว้ให้ผ่านเกณฑ์ได้มีที่อยู่ทำกินเพิ่มอีกสัก 1 งาน เพื่อให้
ลูกหลานเหลน ได้อาศัยหลบภัยพิบัติโลกร้อนโลกหนาว ที่นับวัน
มันจะรุนแรงขึ้น **ทำแค่เล็กๆ ง่ายๆ กันให้ได้ทุกคนก่อน**
เคี้ยวใหญ่ๆ ยากๆ ก็จะไปเองในไม่ช้าไม่นาน

เริ่มกันตั้งแต่วันนี้ แล้วดูว่า ถึง 62 ปี ครูโบราณ
กัตัญญกตเวทีจะมีถึงร้อยไหม? นานแค่ไหนถึง 3 พันคน?
รีบถามใจตัวเอง แล้วยอมรับก่อนว่า **“ที่ผ่านมาพลาด”**
เพราะ**เสียโอกาสดีๆ** ไปตั้งเกือบ 10 ปี (นับจากวันที่
มูลนิธิสื่อตะวันออกได้รับใบอนุญาตอย่างถูกต้องตามกฎหมาย)
ละเลยการทำหน้าที่ ลืมทำแบบอย่างที่ดีไว้ให้ลูกหลาน
ได้สืบสานสืบไป อันเป็นเหตุปัจจัยทำให้พวกเขาห่างเหิน
คุณธรรมยิ่งนัก จนพ่อแม่ปู่ย่าตายายก็หวังพึ่งเขาไม่ได้

อยากให้โลกใบนี้ยังคงอยู่ (กัตัญญกตเวทียังไม่ตาย)
คนอื่นเราไปเปลี่ยนแปลงเขาไม่ได้ แต่ตัวเราปรับปรุงตัวเอง
ได้ตลอดเวลา ที่ผ่านมา ที่ดีแล้ว ก็ทำให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป
ที่ยังไม่ดี มีข้อบกพร่อง ก็รีบแก้ไข **“เกี่ยวกับครูโบราณ”**
เคยชินการเป็นตัวของตัวเอง ตามกง เกวียนกำ เกวียน
มากจนเกินไป ก็เปลี่ยนมาใส่ใจ **อะไรคือสิ่งที่ครูโบราณ**
ต้องการจริงๆ? ในฐานะศิษยานุศิษย์ พอทำได้ ก็รีบทำ
ตามอย่างที่ได้แก่ก็ทำให้ดู กับหลวงปู่ผดุงกิจ หลวงปู่พรหม
หลวงกังมहाกาญจน์ มาทั้งชีวิตแก่ แค่นี้ก็คิดก็จะทำได้
พอตัวเองทำได้ ก็กล้าชวนคนอื่น (เท่าที่ควรจะชวน)

**ถ้า 62 ปี ครูโบราณ หลานๆ ญาติมิตร ศิษยานุศิษย์
รู้ตื่นเบิกบาน ร่วมกุศลคนสำคัญมา ลัก 300 คน (เป็นเงิน
เกิน 1 ล้านบาท) ก็จะเป็น “ก้าวเริ่มต้น” ก้าวของคนดี
ที่ไม่ทอดทิ้งครูอาจารย์ ยิงมีถึง 3,000 คน (เป็นเงินถึง
กว่า 1 ล้านบาท) ก็จะเป็น “ก้าวกระโดด” คนมีปัญญา
มาร่วมด้วยกัน สร้างสรรค์จรโลงโลกไว้ให้ลูกหลาน**

ครูขออย่า **“อย่าทำเกินวันละบาท”** ปีละ 365 บาท
พอแล้ว ดีที่สุดแล้ว เป็นคนสำคัญของมูลนิธิสืบทอดแล้ว
ช่องทางร่วมกุศล **ไม่รับเงินสด** (ที่ตามตรวจสอบได้ยาก)
ให้บริจาคผ่าน**บัญชีธนาคาร** (กสิกรไทย) เท่านั้น จะเป็น
บัญชี ก. (มูลนิธิสืบทอด) ก็ได้, **บัญชี ข. (นายอำนวยการ
นาคกนิษฐ)** ก็ได้ เพราะมีแจ้งเตือนมาทางมือถือทันที
ทั้ง 2 บัญชีนี้ คณะกรรมการมูลนิธิสืบทอด มีมติให้ใช้
เป็นบัญชีรับจ่ายของมูลนิธิสืบทอด **(ที่สำคัญคนมีอำนาจ
สั่งจ่ายจริงๆ ก็ครูอยู่นั่นเอง กรรมการคนอื่นๆ ไม่มีใคร
กล้าถอน ถ้าครูไม่อนุมัติ)** บริจาคแล้ว บอกครูให้รู้ทันที
เพื่อลงบัญชี ออกอนุโมทนาบัตร อย่างรวดเร็วเรียบร้อย
แล้วแชร์บนโซเชียลให้คนทั้งโลกร่วมอนุโมทนาสาธุการ

สุดท้ายนี้ สิ่งทั้งหลายๆ ศิษยานุศิษย์ควรทำอย่างยิ่ง
ก่อนจะตายจากกัน หมั่นทักทายครู ผู้อยู่ตัวคนเดียวบ้าง
ด้วยการ “ติดตาม ชับสะไคร์ โลค์ แชร์ โซเซียลครู”
คอยคอมเมนต์เล่นหยอกให้ครูได้ยิ้มแย้ม ที่ทุกอย่งนั้น
มันคือ “บุญกุศลแบบง่ายๆ” (ทำบุญต่ออายุให้ครูได้ทันที)
ถ้าเธอใช้ชื่อใหม่ในโซเซียล “บอกครูให้รู้ด้วยว่าใคร?”
เพื่อที่ทุกครั้งทีปฏิสัมพันธ์ ครูจะได้ “ดีใจ” (ในโลกใบนี้
ยังมีคนห่วงใย ไม่ลืมครู) จากนั้นล็อกวันเวลาเพื่อมา^๑ให้ครู
เห็นหน้าสักปีละครั้ง ถ้า “สบตาดวงตะวัน” มันไถลเกิน
ก็มา “เจอที่สวนจันทร์ ปทุมธานี” เรื่องที่เธอเอามาพูดคุย
ครูฟังได้ทุกเรื่อง ยิ่งเกี่ยวกับ “มูลนิธิสื่อตะวัน” ปรารภ
การกุศลคนสำคัญ หรือเกี่ยวกับ “หนังสือเล่มสุดท้าย
ที่ครูเขียน” เธอมาถามที่สงสัย เธอมาท้วงติงที่เห็นต่าง
ก็ยิ่งดี เลือผ้าที่เธอใส่ ยศถาบรรดาศักดิ์ที่เธอมี ครูดีใจ
ด้วยทั้งนั้น ถ้าได้เลือกกลุ่มศิษย์ หรือเลือกสื่อตะวัน มาให้ครู
ครูก็จะยิ่งชื่นชมโสมนัส ถ้ามาเห็น “ครูหลงๆ ลืมๆ”
อย่าไปถือสา คนหายใจไม่เต็มปอดมาตลอดทั้งชีวิต อยู่ได้
เท่านั้น จำได้แค่นี้ ก็อัสจรรยแล้ว ก็จึงชวนให้รับมาใส่ใจ

ขอใจที่อ่านจบ ขอให้ส่งต่อไปถึงเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ
ที่เป็น “ศิษยานุศิษย์ครูโบราณ, อาจารย์ผู้น้อง, อาจารย์
มหาอำนาจ” ทุกคนได้อ่านด้วย “รีบคุยกันให้ทันวันตาย”
ตายแล้ว **ปรโลกเราไม่รู้** (พันวิสัยของปุถุชนอย่างเราๆ)
เรารู้แน่ๆ ก็แค่ “**อิมสูมี โลเก**” ในโลกนี้ ที่มาเจอกัน
รักผูกพันร่วมสำนักโรง เรือนสถาบันเดียวกันนี้เท่านั้น

ด้วยรักผูกพันจริงแท้และจริงใจ

“ครูโบราณ อาจารย์ผู้น้อง อาจารย์มหาอำนาจ”

สวนจันทร์ ปทุมธานี / ต้นปี พ.ศ. 2569

คิวอาร์โค้ดเว็บไซต์มูลนิธิสืบทอดวันแหล่งศึกษาข้อมูลและติดตามตรวจสอบ

คิวอาร์โค้ดธนาคารช่องทางร่วมกุศล

คิวอาร์โค้ดไลน์สำหรับติดต่อสอบถาม

เบอร์มือถือของครู (พร้อมเพย์/ไลน์) **081-494-6856**